

Arrest

nr. 149 290 van 8 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. KASONGO-D'HAeyer loco advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 december 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 14 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 23 oktober 2014.

1.3. Op 13 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 november 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te bezitten en een christene te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Koura. In 1998 zou u, toen u studeerde aan de universiteit, uw huidige echtgenoot S.(...) Y.(...) (OV 6.925.686 en CG 11/26142), een Palestijn afkomstig uit het kamp Al Badawi, hebben leren kennen. Jullie zouden geregeld contact hebben gehad en verliefd geworden zijn. Omdat uw familie nooit zou instemmen met een huwelijk tussen u, een christen, en uw partner, een Palestijnse moslim, zou u een achttal maanden nadat uw partner had leren kennen, naar het Al Badawi-kamp zijn gevlucht. Diezelfde dag zou uw familie u in het kamp zijn komen opzoeken en, onder het mom dat ze alles toch officieel wilden maken, zouden ze u en uw partner gevraagd hebben hen bij hen thuis te ontmoeten. Jullie zouden op hun aanbod zijn ingegaan doch, éénmaal buiten het kamp, zouden u en uw echtgenoot, door de politie zijn opgepakt. Jullie zouden voor verhoor zijn meegenomen en uiteindelijk zou u, nadat u door uw familie voor de keuze werd gesteld - afstand nemen van uw partner of worden gedood - zijn vrijgelaten en naar uw familie zijn teruggekeerd. Ook uw echtgenoot zou na twee dagen zijn vrijgelaten en naar het kamp zijn teruggekeerd. Ongeveer een week na uw vrijlating zou u uw familie hebben gevraagd of u uw universitaire studies terug kon hervatten, wat u ook werd toegestaan. De eerste dag dat u terug naar de universiteit ging zou u Y.(...) hebben opgebeld en zou hij u opnieuw hebben opgehaald waarna jullie terug naar het kamp vluchtten. Jullie zouden kort nadien religieus zijn gehuwd in het kamp. Via de 'sheikh' zou jullie huwelijk vervolgens ook zijn geregistreerd bij de rechtbank in Tripoli. Kort na jullie huwelijk zou u, via uw nicht, meermaals vernomen hebben dat uw familie u zou pakken als ze u ooit zouden aantreffen. Deze bedreigingen zouden zijn blijven voortduren tot aan uw vertrek uit Libanon en ook hier in België, tot ongeveer anderhalve maand geleden, zou uw nicht u nog hebben laten weten dat uw familie nog steeds bij haar standpunt bleef. In het kamp zelf zou u, ook kort na uw aankomst, door uw buurvrouw en andere inwoners zijn lastiggevallen omwille van uw christelijke religie. U zou zijn uitgescholden, beledigd en één keer zou u ook hardhandig zijn aangepakt en zijn geslagen. U zou uw echtgenoot hier één keer over hebben ingelicht. In 2007 zou N.(...), de dochter van uw buurvrouw, ook in het Badawi-kamp zijn komen wonen. Ook zij zou u meermaals hebben beledigd en uitgescholden omwille van uw religie.

Uw echtgenoot zou reeds van voor jullie huwelijk lid geweest zijn van 'Fatah al Intifada'. Hij zou hierbij geregeld vergaderingen hebben bijgewoond. Op 10 november 2011 zou hem tijdens de vergadering zijn meegedeeld dat hij, in het kader van het conflict in Syrië, naar Syrië zou worden gestuurd. Uw echtgenoot zou dit geweigerd hebben en zijn weggelopen. Hij zou zijn achtervolgd en het zou tot een schietincident gekomen zijn. Ook uw schoonbroer O.(...) zou hierbij betrokken geweest zijn. Uw echtgenoot zou van het tumult gebruik gemaakt hebben en naar jullie huis zijn gevlucht. Hij zou u opdracht gegeven hebben wat spullen te pakken en jullie zouden vervolgens, quasi direct, met jullie twee minderjarige kinderen, de woning verlaten hebben. Een oom van uw echtgenoot zou jullie naar Tripoli gebracht hebben bij een vriend van uw echtgenoot. Enige tijd na jullie vlucht uit het kamp zou een arrestatiebevel op naam van uw echtgenoot zijn afgeleverd in het kamp. De broer van uw man zou deze brief bij jullie in Tripoli hebben gebracht. Daar uw man vreesde te worden gearresteerd door Fatah al Intifada omwille van zijn weigering naar Syrië te gaan én ook vreesde voor problemen met de Libanese autoriteiten, dit ten gevolge zijn deelname aan de schietpartij op 10 november 2011, zouden jullie eind november 2011 Libanon hebben verlaten en, via Syrië en Turkije, naar België zijn gevlucht. Jullie zouden op 6 december 2011 in België zijn aangekomen en dienden op 7 december 2011 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde uw Libanese identiteitskaart en twee diploma's neer. Uw echtgenoot legde nog de identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen van hemzelf, uw minderjarige dochter en uw minderjarige zoon, de geboorteaktes van hemzelf, uw dochtertje en uw zoontje, een kopie van jullie huwelijksakte, een UNRWAreregistratie-kaart (dd. 2014), een UNRWA-registratiekaart (dd. 2008) en een (kopie van een) arrestatiebevel uitgevaardigd door Fatah al Intifada.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, aannemelijk te maken. U verklaarde Libanon, het land waarvan u de nationaliteit bezit, te hebben verlaten omwille van verschillende problemen. U haalde vooreerst aan dat u problemen kende met uw eigen familie in Libanon die niet akkoord was met uw huwelijk met S.(...) Y.(...) (OV. 6.925.686 en CG 11/26142), een bij UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchteling afkomstig uit het Badawi-kamp. Voorts haalde u nog aan dat u in het Badawi-kamp problemen kende met andere inwoners die u beledigden en beschimpten omwille van uw christelijke religie. Tot slot kende uw echtgenoot in Libanon problemen met de Palestijnse groepering waartoe hij behoorde, i.c. Fatah al Intifada, omdat hij weigerde in te gaan op hun eis naar Syrië te vertrekken. Uw echtgenoot zou tijdens een dispuut met leden van Fatah al Intifada zijn pistool getrokken hebben en dientengevolge vreest u eveneens dat uw echtgenoot mogelijks door de Libanese autoriteiten wordt vervolgd.

Wat betreft de problemen die u zou hebben gekend met uw familie omwille van uw huwelijk, moet allereerst worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot elkaar op verschillende punten tegenspraken. Zo verklaarde uw echtgenoot dat jullie religieus trouwden op dezelfde dag dat u de eerste keer met hem wegliep naar het Badawi-kamp (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 11). Uw echtgenoot verklaarde hierbij nog dat uw familie jullie 2 à 3 dagen na jullie religieuze huwelijk kwam opzoeken in het kamp en jullie onder het mom van een verzoening uit het kamp lokte waarna jullie werden opgepakt (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 12 en 13). Zelf verklaarde u daarentegen dat u al één of twee weken bij uw partner in het kamp woonde alvorens jullie religieus huwden. Nog volgens u kwam uw familie jullie in het kamp opzoeken onder het mom van een verzoening de dag dat jullie samen waren weggevlucht, i.c. één à twee weken voor het huwelijk (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Overeenkomstig de verklaringen van uw echtgenoot werden jullie, na jullie arrestatie, gedurende 2 dagen vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 13), terwijl uzelf dan weer beweerde dat u al na één dag werd vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS p. 9). U bleek ook niet te weten wat er met uw echtgenoot gebeurd was tijdens zijn detentie temeer daar jullie hierover nadien nooit meer zouden gesproken hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dit mag toch wel ten zeerste verbazen gezien deze gebeurtenis, indien dit zich effectief heeft voorgedaan, toch wel de nodige impact zal gehad hebben. Uw echtgenoot verklaarde voorts dat hij een paar dagen na uw terugkeer naar het kamp via zijn kennis M.(...) bedreigingen kreeg van uw familie. Telkens hij M.(...) in het kamp zag, zou deze uw echtgenoot over die bedreigingen hebben ingelicht. Uw echtgenoot verklaarde voorts dat deze bedreigingen ophielden na ongeveer een maand. Ook verklaarde uw echtgenoot dat uw familie, zowel via M.(...) alsook via uw nicht, zou hebben laten weten dat ze afstand van jullie namen (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 14). Uzelf verklaarde dan weer dat u via uw nicht werd ingelicht van het feit dat uw familie u zou doden als ze u zouden te pakken krijgen. U stelde hierbij ook dat u op die manier van uw familie bedreigingen bleef ontvangen tot aan jullie vertrek en ook nadien, i.c. tot anderhalve maand geleden. Volgens u was uw echtgenoot wel op de hoogte van de bedreigingen die u via uw nicht in Libanon kreeg (zie gehoorverslag CGVS p. 11). In tegenstelling tot wat uw echtgenoot verklaarde, bleek u dan weer niet te weten dat uw echtgenoot eveneens, via M.(...), bedreigingen kreeg van uw familie (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Tot slot spraken jullie elkaar ook tegen aangaande jullie officieel huwelijk. Volgens uw echtgenoot gingen jullie een aantal dagen nadat u, volgend op jullie arrestatie, naar het kamp terugkeerde samen naar de rechtbank in Tripoli om jullie huwelijk er laten registreren. Uw echtgenoot stelde hierbij zelfs uitdrukkelijk dat men voor de rechter moet verschijnen om een huwelijk te laten bevestigen (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 9). Uzelf ontkende dan weer uitdrukkelijk dat jullie voor de rechtbank verschenen. U beweerde dat de sheikh alles bij de rechtbank regelde inzake jullie officieel huwelijk (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Voorgaande opmerkelijke ongerijmdheden maken dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de beweerde omstandigheden waaronder jullie huwelijk zou hebben plaatsgevonden en de problemen die jullie zouden gekend hebben en/of nog steeds beweren te hebben met uw familie omwille van jullie huwelijk.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt voorts nog verder ondermijnd door volgende bevindingen. U, alsook uw echtgenoot, verklaarden beiden dat u, een week na uw arrestatie, van uw ouders de toestemming kreeg om uw lessen aan de universiteit te hervatten. De allereerste dag dat u terug naar de universiteit ging, zou u uw echtgenoot gebeld hebben waarna hij u kwam halen en jullie opnieuw samen naar het kamp wegvluchtten (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 13 en gehoorverslag CGVS p. 10). Dat u zomaar na een week terug naar de universiteit mocht en dit blijkbaar zonder enige vorm van controle - u had immers de kans uw echtgenoot te bellen waarna hij u daar ophaalde en terug meenam naar het kamp - klemt ten zeerste met de beweerde strengheid van uw familie, i.c. uw echtgenoot beweerde dat uw familie nooit zou toelaten dat u als christen met een moslim huwt, uw broers zouden werkzaam zijn bij de politie en het leger en zouden u, voor uw vrijlating, met de dood bedreigd hebben indien u terug contact met uw partner zou opnemen (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 10 en 13). U stelde ook zelf dat u bij uw arrestatie voor de keuze werd gesteld, ofwel afstand nemen van uw geliefde ofwel worden gedood (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Ook het feit dat uw familie, nadat u dan een tweede keer naar het kamp vluchtte, geen concrete stappen of pogingen ondernam om u uit het kamp bij uw echtgenoot weg te halen en/of jullie ook niet lastigviel - zoals hoger aangehaald kan aan de beweerde bedreigingen die jullie kregen geen geloof worden gehecht - strookt niet met hun eerdere ondernomen actie. Dat uw echtgenoot bovendien in de periode volgend op uw terugkeer naar kamp na jullie arrestatie zich ook nog buiten het kamp begaf, toont eens te meer aan dat de ingeroepen vrees voor en de waarachtigheid van de beweerde problemen met uw familie op losse schroeven staat. Indien uw familie jullie daadwerkelijk voorheen zou hebben laten arresteren en nadien bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van jullie, is het immers geenszins aannemelijk dat uw echtgenoot zich nog buiten het kamp begaf om goederen te halen en zelfs met zijn vrienden af te spreken om iets te gaan drinken (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot 13 en 14). Ook al zou uw echtgenote, volgens zijn verklaringen, maar zelden buiten het kamp geweest zijn, het feit indachtig dat

hij voorheen al eens door uw familie was voorgelogen toen ze meedeelden dat ze een verzoening wilden, kan er worden verondersteld dat hij/jullie niets aan het toeval zouden overlaten en elke kans om door hen buiten het kamp te worden opgemerkt, met alle gevolgen van dien, zou willen vermijden.

Wat voorts betreft uw vrees voor problemen van uw echtgenoot met 'Fatah al Intifada', moet eveneens worden opgemerkt dat aan deze feiten geen enkel geloof kan worden gehecht aangezien uw opeenvolgende verklaringen alsook deze van uw echtgenoot niet met elkaar in overeenstemming zijn. Bovendien is het opmerkelijk dat u en uw echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een welbepaalde versie van de feiten weergaven om vervolgens allebei op het CGVS een andere versie op te dissen. Dit is toch zeer opmerkelijk. Zo verklaarde u op de DVZ dat er mensen van Fatah al Intifada naar jullie huis kwamen waar zich een discussie en schietpartij voordeed (zie vragenlijst CGVS echtgenote 14/2/2012 p. 3), terwijl u thans voor het CGVS aanhaalde dat het incident zich voordeed buiten op straat na een vergadering. U ontkende hierbij ook uitdrukkelijk dat er leden van de organisatie bij jullie thuis langskwamen (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 12 en 13). Na confrontatie ontkende u zonder meer uw verklaringen afgelegd op de DVZ.

U heeft voorts op de DVZ ook met geen woord gerept over het arrestatiebevel dat Fatah al Intifada op naam van uw echtgenoot zou hebben afgeleverd in het kamp na jullie vlucht naar Tripoli (zie vragenlijst CGVS echtgenote). Uw echtgenoot verklaarde op het CGVS dat hij om de 10 à 15 dagen naar een vergadering van Fatah Al Intifada ging. Tijdens de laatste 2 à 3 vergaderingen zou er melding zijn gemaakt van het feit dat bepaalde leden naar Syrië zouden worden gestuurd. Géén van de leden zou tijdens deze vergaderingen zijn reactie hierover hebben gegeven of getoond en ook hijzelf zou hier nooit enige reactie op gegeven hebben. Toen de vergadering van 10 november 2011 afgelopen was, zou hij door de verantwoordelijke zijn ingelicht dat hij naar Syrië zou worden gestuurd. Hij zou dat geweigerd hebben, waarna een discussie ontstond en hij zou zijn weggelopen. De verantwoordelijke zou drie leden de opdracht gegeven hebben uw echtgenoot achterna te gaan en hem op te pakken. Hierbij zou het tot een schietincident gekomen zijn en u zou erin geslaagd zijn naar uw woning te vluchten. Diezelfde dag zou u uw woning, met uw gezin, hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 21 en 22). Echter, overeenkomstig zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) weigerde hij op 10 november 2011 in te gaan op de eis om naar Syrië te gaan en stopte hij zijn activiteiten bij Fatah al Intifada. Hierop volgend zouden vier leden van de organisatie bij jullie thuis gekomen zijn om hem te overtuigen zijn activiteiten weer op te nemen, maar hij zou dit geweigerd hebben. Om hem te intimideren zouden deze personen toen in de lucht zijn beginnen schieten, net als hijzelf en zijn broer. Na dit incident vluchtten jullie weg naar Tripoli (zie vragenlijst CGVS 14/2/2012 p. 3). Dat hij zijn activiteiten stopzette, gewoon naar huis ging en dat mensen van de organisatie hem vervolgens thuis kwamen opzoeken strookt niet met zijn versie weergegeven op het CGVS. Op het CGVS ontkende hij zelfs uitdrukkelijk dat er ooit leden van de organisatie bij jullie thuis langskwamen (zie gehoorverslag CGVS p. 24). Hem geconfronteerd met deze tegenstellingen ontkende hij gewoon dat hij op de DVZ zou hebben gezegd dat die mensen bij jullie thuis langskwamen (zie gehoorverslag CGVS p. 28). Het spreekt voor zich dat dit geenszins volstaat. Voorts repte hij op de DVZ ook met geen woord over het arrestatiebevel dat Fatah al Intifada een tweetal dagen na zijn vlucht uit het kamp op zijn naam zou hebben uitgereikt. Gezien jullie reeds op 18 november 2011, een week voor jullie vertrek uit Libanon, dit arrestatiebevel via uw schoonbroer in handen kreeg en dus wisten dat hij zich moest aanmelden bij Fatah al Intifada, kan geenszins worden ingezien waarom hij dit belangrijke feit niet zou hebben vermeld bij zijn eerste gehoor. Hem hiernaar gevraagd, stelde hij dat jullie zich niet comfortabel voelden en dat jullie naar een opvangcentrum in Luxemburg werden gestuurd. Op welke manier dit deze discrepantie zou kunnen vergoelijken is niet duidelijk. Bovendien verklaarde hij bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS nog dat zijn interview op de DVZ goed verlopen was en had hij hierover geen opmerkingen (zie gehoorverslag CGVS p. 2 en 28). Voorgaande bevindingen zetten de geloofwaardigheid van uw problemen met Fatah al Intifada ten zeerste op de helling.

De geloofwaardigheid aangaande de beweerde problemen met Fatah al Intifada wordt voorts nog bijkomend uitgehold door de totale onwetendheid van uw echtgenoot én zijn nalatigheid zich nog bijkomend te informeren omtrent de verdere ontwikkelingen van zijn situatie in Libanon en de problemen met Fatah al Intifada. Hem gevraagd wat hij concreet vreest in geval van een terugkeer nu naar Libanon, stelde hij momenteel niets te weten over zijn problemen en er ook niets over te willen weten. Hij verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat hij ook niet meer geïnformeerd heeft omdat het niet van belang is te weten wat hij mogelijks riskeert. Hij blijkt ook geen enkel voorbeeld te kunnen geven van andere personen die, net als hij beweert, hebben geweigerd naar Syrië te vertrekken en kan dus ook niet zeggen wat er mogelijks met hen gebeurde. Hij verklaarde hierbij weerom dat hij zich niet heeft geïnformeerd en dat het nu niet meer van belang is (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 26 en 27). Dit is niet aannemelijk. Ook zelf blijkt u niets te weten over de evolutie van uw echtgenoot zijn (beweerde) problemen. U blijkt zelfs niet te weten of uw echtgenoot zelf nog iets meer weet (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Gezien jullie verklaarden Libanon ondermeer te hebben verlaten uit vrees

voor Fatah al Intifada omwille van uw echtgenoot's weigering naar Syrië te gaan, kan in alle redelijkheid van jullie verwacht worden dat jullie zich terdege zouden informeren, minstens hiertoe ernstige pogingen zouden ondernemen, om een zo duidelijk mogelijk beeld te kunnen scheppen van het risico dat uw echtgenoot mogelijks loopt in geval van terugkeer. Jullie nalatigheid en volstreekte desinteresse raakt aan de kern van jullie relaas en ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van jullie relaas en beweerd vrees voor vervolging door Fatah al Intifada.

Dat u een document van Fatah Al Intifada voorlegde, kan hier geenszins een ander licht werpen. Documenten hebben vooreerst slecht enige bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. Bovendien verklaarde u dat het document op 18 november 2011 in Tripoli. U verklaarde dat dit document een paar dagen na uw vlucht uit het kamp op 10 november 2011 thuis in het kamp werd afgeleverd. Echter, uit een vertaling van dit document blijkt dat het op 18 november 2011 werd opgesteld. Nog volgens u staat in dit document vermeld dat u wordt gezocht en zich moet aanmelden omdat u weigerde in te gaan op de eis van de organisatie om naar Syrië te gaan. In dit document bevat echter louter een - met de hand geschreven - tekst waarin staat dat u moet worden aangehouden. Wie dit document heeft geschreven noch wat de reden is waarom u zou moeten worden aangehouden kan uit dit schrijven geenszins worden afgeleid.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerd problemen met Fatah al Intifada, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de schietpartij waarbij uw echtgenoot zou zijn betrokken geweest. Dat hij aldus zou moeten vrezen om door de Libanese autoriteiten te worden gearresteerd omwille van dit schietincident, kan dan ook niet worden volgehouden. Kan hier bijkomend ook nog worden opgemerkt dat noch u, noch uw echtgenoot deze vrees heeft ingeroepen of vermeld tijdens jullie interviews op de DVZ. Deze omissie én het feit dat noch u, noch uw echtgenoot ook betreffende deze gebeurtenis - nochtans ook één van de kernelementen volgens jullie verklaringen op het CGVS – enige kennis blijkt te hebben omtrent de huidige stand van zaken en evolutie sinds jullie vlucht, doet nog maar eens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas. U en uw echtgenoot blijken zelfs niet eens te weten of uw echtgenoot ondertussen door de Libanese overheid is veroordeeld en blijkt dat uw echtgenoot hiernaar niet eens heeft gevraagd. Uzelf heeft ook geen enkel idee van hetgeen uw echtgenoot mogelijks riskeert (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 27 en gehoorverslag CGVS p. 13).

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u persoonlijk verklaard te hebben gekend in Libanon.

Waar u tot slot nog verklaarde dat in het Badawi-kamp problemen kende met andere inwoners omwille van uw religie, dient eveneens te worden opgemerkt dat de verklaringen van u en uw echtgenoot, ook wat dit aspect betreft, niet in overeenstemming zijn. Zo verklaarde uw echtgenoot dat hij pas in België via u werd ingelicht van het feit dat u in het kamp sedert 2007 problemen kende met jullie buurvrouw Nadia. Hij zou in Libanon wel af en toe gemerkt hebben dat u huilde wanneer u de woning binnenkwam, maar als hij u hier naar vroeg dan zou u elke keer gezegd hebben dat het omwille van uw familie was (zie gehoorverslag echtgenoot CGVS p. 27). Zelf verklaarde u aanvankelijk ook dat u vanaf 2007 problemen kende met N.(...) die u altijd uitschold. Ook stelde u dat u een keer werd geslagen tijdens een ruzie. U zou toen verwondingen hebben gehad en uw echtgenoot verteld hebben wat er gebeurd was. Volgens u zou uw echtgenoot toen woest geweest zijn en zou hij een grote discussie gehad hebben met N.(...) en haar twee zonen. Hierover repte uw echtgenoot echter met geen woord. U erop gewezen dat uw echtgenoot nochtans verklaarde dat hij pas in België voor het eerst over de problemen met N.(...) hoorde, paste u uw verklaringen aan en stelde u dat die ruzie waarbij u slagen kreeg kort na jullie huwelijk plaatsvond. U er dan op gewezen dat N.(...), volgens jullie beider verklaringen pas in 2007 - toen jullie al 9 jaar gehuwd waren - in het Badawi-kamp kwam wonen, stelde u dan weer dat u eigenlijk al voordien problemen kende met N.(...)'s moeder en zus. U verduidelijkte hierbij dan weer dat die ruzie waarbij u slagen kreeg eigenlijk een ruzie was met de moeder van N.(...) (zie gehoorverslag CGVS p. 8 en 9). Ook deze wisselende verklaringen komen de geloofwaardigheid van uw relaas geenszins ten goede. Hoe dan ook blijft de discrepantie bestaan waar uw echtgenoot verklaarde pas in België te zijn ingelicht over uw problemen in het kamp én zijn bewering dat enkel verbaal werd lastiggevallen (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 27) en de bewering van uw echtgenote zelf dat zij ook werd geslagen en dat u van die ene ruzie reeds in het kamp op de hoogte was (zie gehoorverslag CGVS echtgenote p. 8 ev.).

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen waar u verklaarden mee te zijn geconfronteerd in Libanon. Bijgevolg kan u vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de

subsidiare beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige neergelegde documenten kunnen evenmin een ander licht werpen op voorgaande appreciatie. De identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen van uzelf, uw dochter en uw zoon, jullie geboorteaktes hebben louter betrekking op jullie persoonsgegevens doch deze staan niet ter discussie. De identiteitskaart van uw echtgenote en haar twee diploma's tonen dan weer haar Libanese nationaliteit en schoolcarrière aan, feiten die evenmin worden betwist. Uw huwelijk met T.(...) G.(...) J.(...), zoals aangetoond door uw huwelijksakte, wordt ook niet in vraag gesteld. De UNRWA-registratiekaarten bevestigen de registratie van uzelf en uw gezin bij UNRWA. Het attest van Fatah al Intifada werd hierboven reeds besproken.

Tot slot, In hoofde van uw echtgenoot werd door het CGVS besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1D van de Conventie van Genève, het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen, het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen en een kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie, werpt verzoekster in een eerste onderdeel op dat de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Libanon uitermate slecht zijn en citeert zij uitvoerig uit een rapport van de 'Immigration and Refugee Board of Canada' van december 2013. Verzoekster besluit uit dit rapport dat het duidelijk is dat Palestijnen in Libanon enkel voorrechten worden toegekend die precair zijn en die hen op elk ogenblik kunnen afgenomen worden en dat het ook duidelijk is dat de Palestijnse vluchtelingen veelvuldige schendingen van de mensenrechten en beperkingen van de vrijheden van meningsuiting en van vereniging ondergaan. Volgens verzoekster is de situatie zo erg dat Palestijnen door het eenvoudige feit van zich in Libanon te bevinden, een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing lopen in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoekster voegt hier, onder verwijzing naar een artikel van ReliefWeb van 26 oktober 2014, aan toe dat de veiligheidssituatie in Libanon met de dag verslechtert.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoekster aan dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan zij het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Zij verwijst te dezen naar en citeert uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen van Trouw en Kif Kif, waaruit blijkt dat Palestijnse vluchtelingen veelvuldige schendingen van de mensenrechten en beperkingen van de vrijheden van meningsuiting en van vereniging ondergaan.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *"Lebanon: Treatment of Palestinians by society and authorities; state protection; treatment of Sunni Palestinians from refugee camps near Beirut by Hezbollah (2012-December 2013)"* van Immigration and Refugee Board of Canada, het artikel *"Palestijnen in Libanon zijn toekomstloos"* van Trouw van 25 februari 2009, het artikel *"Binnenkijken in een Palestijns vluchtelingenkamp door de ogen van de diaspora"* van Kif Kif van 7 juni 2013 en het artikel *"Thousands flee during truce in restive north Lebanon"* van Reliefweb van 26 oktober 2014.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus Libanon *"De veiligheidssituatie in Libanon"* dd. 7 november 2014 gevoegd.

Met een aanvullende nota dd. 17 juni 2015 laat verwerende partij een COI Focus geworden: *"Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon"*, 1 mei 2015.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

Verzoekster laat tevens na te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 48/5 van de vreemdelingenwet zou schenden. Bij ontstentenis van enige toelichting dient te worden vastgesteld dat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Voorts wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1A van het vluchtelingenverdrag. De aangevoerde schending van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij en haar echtgenoot elkaar op verschillende punten tegenspreken wat betreft de problemen die zij zouden hebben gekend met haar familie omwille van hun huwelijk en de geloofwaardigheid van deze problemen verder wordt ondermijnd door de vaststellingen en overwegingen dat (1) het gegeven dat zij een week na haar arrestatie zomaar terug naar de universiteit mocht en dit blijkbaar zonder enige vorm van controle ten zeerste klemt met de beweerde strengheid van haar familie, (2) ook het feit dat haar familie, nadat ze dan een tweede keer naar het kamp vluchtte, geen concrete stappen of pogingen ondernam om haar uit het kamp bij haar echtgenoot weg te halen en/of hen ook niet lastig viel – aan de beweerde bedreigingen die zij kregen kan immers gelet op hun tegenstrijdige verklaringen geen geloof worden gehecht – niet strookt met hun eerder ondernomen actie en (3) ook het feit dat haar echtgenoot in de periode volgend op haar terugkeer naar het kamp na hun arrestatie zich nog buiten het kamp begaf eens te meer aantoonde dat de ingeroepen vrees voor en de waarachtigheid van de beweerde problemen met haar familie op losse schroeven staat, (ii) ook aan haar vrees voor problemen van haar echtgenoot met 'Fatah al Intifada' geen enkel geloof kan worden gehecht daar (1) haar opeenvolgende verklaringen alsook deze van haar echtgenoot dienaangaande niet met elkaar in overeenstemming zijn en zij en haar echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken een welbepaalde versie van de feiten weergaven om vervolgens allebei op het Commissariaat-generaal een andere versie op te dissen, (2) zij, noch haar echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken met een woord repte over het arrestatiebevel dat Fatah al Intifada op naam van haar echtgenoot zou hebben afgeleverd in het kamp na hun vlucht naar Tripoli en (3) haar echtgenoot totaal onwetend is en hij heeft nagelaten zich nog te informeren omtrent de verdere ontwikkelingen van zijn situatie in Libanon en de problemen met Fatah al Intifada en ook zichzelf niets blijkt te weten over de evolutie van haar echtgenoot zijn (beweerde) problemen en (4) het document van Fatah al Intifada, waarvan de inhoud niet strookt met de verklaringen van verzoeksters echtgenoot, slechts enige bewijswaarde heeft in het kader van een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is, (iii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van haar echtgenoot met Fatah al Intifada, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de schietpartij waarbij hij betrokken zou zijn geweest zodat niet kan worden volgehouden dat hij aldus een vrees zou moeten hebben om door de Libanese autoriteiten te worden gearresteerd omwille van dit schietincident, vrees welke verzoekster en haar echtgenoot overigens niet hebben ingeroepen of vermeld tijdens hun interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken, en bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekster, noch haar echtgenoot betreffende deze gebeurtenis enige kennis blijkt te hebben omtrent de huidige stand van zaken en evolutie sinds hun vlucht, (iv) zij en haar echtgenoot elkaar tegenspreken over de problemen die zij in het Badawi-kamp kende met andere inwoners omwille van haar religie, (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) de overige door haar en haar echtgenoot neerlegende documenten evenmin een ander licht kunnen werpen op voorgaande appreciatie, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 december 2014 (CG nr. 1126142B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft zodat deze motieven onverminderd gehandhaafd blijven.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster ook de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar en haar echtgenoot in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. In zoverre verzoekster verwijst naar de levensomstandigheden, discriminaties en mensenrechtenschendingen in hoofde van de Palestijnen in Libanon, hierbij verwijzend naar een rapport van de 'Immigration and Refugee Board of Canada' van december 2011, dient te worden benadrukt dat deze verwijzing niet dienstig is aangezien verzoekster zelf geen Palestijnse vluchteling met verblijfsrecht in Libanon is, maar in tegendeel steeds over de Libanese nationaliteit heeft beschikt. Ook het artikel van Kif Kif "Binnenkijken in een Palestijns vluchtelingenkamp door de ogen van de diaspora" dd. 7 juni 2013, is, waar het verwijst naar het gebrek aan burgerrechten in hoofde van Palestijnen in Libanon, *in casu* niet dienstig.

Waar verzoekster verwijst naar de levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen, herneemt de Raad hetgeen in dit verband wordt uiteengezet in arrest nr. 149 289 van 8 juli 2015 waarbij verzoeksters echtgenoot Y.S. (RvV 164 371) wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en waarbij hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd: "(...) 2.14. Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verwerende partij bij waar zij in de verweernota benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct gesteld als volgt: "(...) U verklaarde immers zelf dat u in 1995 een eigen zaak opstartte waarvoor u de mogelijkheid had een ruimte te huren aan \$ 200 per maand. U haalde aan dat u eigenlijk heel goed verdiende met uw zaak - \$1000 per maand - en had hierbij ook de mogelijkheid een werknemer in dienst te nemen. Nog volgens uw verklaringen had u de middelen om een nieuwe verdieping, voor u en uw gezin, bij te bouwen op het huis van uw grootouders en u bekostigde de bouw ook zelf. Ook uw echtgenote bevestigde dat u goed verdiende met uw werk en merkte hierbij op dat, indien het niet genoeg zou geweest zijn, jullie ook niet in staat zouden geweest zijn om bij te bouwen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote p. 7). Ook had u de middelen om, indien jullie medische bijstand nodig hadden, een privéarts te consulteren (zie gehoorverslag CGVS p. 3, 5 en 6)." Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de

algemene situatie in Al Badawi van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef. (...)"

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn/haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn/haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste vluchtrelaas, toont verzoekster evenmin aan dat zij wordt vervolgd door haar autoriteiten of door derden en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014 en COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 11 mei 2015) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende

partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. In januari 2015 vond een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel; het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat de veiligheidssituatie in Libanon met de dag verslechtert en de verwijzing naar een artikel van Reliefweb dd. 26 oktober 2014 over gevechten in Tripoli, brengt verzoekster geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst erop dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoekster aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In de mate verzoekster ter terechtzitting nog stelt dat zij ook vrees dienen te koesteren omdat zij christen maroniet is, en haar echtgenoot moslim, kan de Raad slechts vaststellen na het raadplegen van de verschillende COI's, enerzijds toegevoegd aan het administratief dossier, anderzijds ingediend met een aanvullende nota, en de informatie ingediend door verzoekster, dat deze uitspraak niet gesteund wordt door de door de partijen ingediende informatie. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster niet aantoont dat er actueel in Libanon problemen zijn voor koppels met een verschillende religieuze strekking.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS